

БЛАГОРОДНЯТЪ МЛАДЕЖЪ

по Оскар Уайлд

Тамъ, на най-високата част на големия градъ, вървяхъ мина градина съ улавян щабла, имаше някого величественъ панетникъ, върху блестяща прозрачна поставка. Той бѣ Младенцъ тамъ за споменъ и честь на единъ благороденъ младежъ, който туку, на панетника, бѣше обличенъ въ тъканъ, златенъ дреанъ. Зенци му бѣха два голѣми сини сложозени камъка. Всѣки нокътъ бѣше отъ розовъ диамантъ. Върху витала гради-

на панетникътъ на благороденъ младежъ спяше.

Приказката за жонката на този младежъ отдавна бѣше забравена. Някой не знаеше съ какво бѣше заслужилъ тази честь. Младенцътъ единственъ бѣше неизменно щастливъ.

Въ пазарни дни селяни и работници минаваха край него. Слушаше се някоя селенка да вдигне глава, да погледне блестящото злато и да каже:

— Ехъ, честитъ е той!

Веднажъ, преди пролѣта, една поранено ластовинка легнаше надъ града и прилетяваще високитъ домове, които цѣла зима не бѣше видяла. Бѣше вѣтърътъ и, да се отвори, тя наиде върху рамото на благороденъ младежъ.

И стана чуро: младежътъ отвори уста и каза на птичката: — Видяла ли, мила моя, какво нещастие има върхове на града? Колко страдания има въ тѣзи коменобетонни домове? Малка птичке, едно време, когато азъ живяхъ, бедността бѣше немалка. Но сто пакъ е минало въ града и сега много, много по-малко.

— Мила дестовинко, ако не бързашъ, не можашъ ли да ми послужишъ?

— О, защо не! Само да не е за дълго! Разъ ще трябва да олети малко на югъ, защото туку е още студено, по-бѣше откъдетъ вѣтъръ.

— Воеви, моля те, единъ мой сложозененъ нокътъ и го отнеси ей тамъ, при кулата, въ тавана съ отворени прозорци. Тамъ една жена седе до шевинта нащана и шие, шие. Отгѣтъ ѣ съ уморена, прѣстѣтъ ѣ съ влоченосали, защото работи до съмвало, а тя има нужда отъ отдихъ.

Ластовинката изпълни молбата и пакъ наиде върху рамото на младежа.

